

– Շատ գոհ եմ, հայրիկ, եւ քու. մխիթարութեանցդ համար էլ շատ շնորհակալ. դու զիս քաջալերեցիր եւ քեզմէ զատ մտերիմ ոք չունէի: Քեզնէ ի զատ էլ մարդ չի կայ, որ մեր սիրոյն գաղտնիքը գիտենա:

Ատոմ ժպտեցաւ ըստ իւր սովորութեան, եւ վերջը Գրիգորի մօտենալով, ձեռքը սուրին գրաւ եւ ըսաւ.

– Դաւթի որդի, այդ գիրքը թո՛ղ. պատերազմի կ'երթաս, քաջ եղիր, խելօք եղիր: Զիմա այնտեղ կը գտնես Արծրանեաց Սահակը, քու զօրավարդ է՝ հնազանդէ որպէս աստուծոյ. բայց նոյնպէս քեզնէ վար զինուորէ նոյն հնազանդութիւնը պահանջէ: Խիստ, բայց արդար եղի՛ր: Քաղցր, անուշ լեզու մարդոցմէ վախցիր, հեռու պահէ քեզնէ: Այդպիսեաց մեծ մասը՝ եթէ ոչ ամէնքը՝ կեղծ եւ անարգ շողոքորթներ են: Քաշերը վարձատրէ. վատերը պատժէ առանց գթութեան, զինուորը պետք է թշնամի են աւելի իւր զօրավարեն վախէ, բարի օրինակ քաջութեան, վտանգն արհամարհէ, զինուորը երբ կը տեսնէ թէ զօրապետը չի վախեր մահվնէ, ինքն էլ կարհամարհէ մահը. յաղթութեան եւ յաջողութեան բոլոր գաղտնիքը հոն է: Միշտ միտքդ լինի եւ դիտցիր, որ ես այսօր քեզ համար երաշխաւոր եղեր եմ իշխանուհուոյն եւ ըստ այնմ շարժէ: Թող ուրեմն այդ գիրքը:

Գրիգոր Թենիի նայեցաւ, եւ սա՛

– Զայրիկ, այդ դիրքը պատմական գիրք մ'է, Մամիկոնեանց պատերազմն ու քաջութիւնը կը պատմէ. ես տուի Գրիգորին:

– Լաւ՛, եթէ դու տուիր, Թենի:– Ուրեմն պահէ, քու նախնեացդ պէս եղիր. հիմա դու իջիր, իմացիր, թէ ինչչա՛րի մարդ քեզի հետ պատերազմի պիտի երթայ, ո՛ր Արծրունեաց գունդին հետ պիտի միանաս, քանի օրուան պաշարի պետք ունիս, զօրքը լաւ գէնք, վերարկու, ոտքի աման ունի՞ն. քանի որ այստեղ ես՝ ամէն բան լաւ կարգի դիր, վերջը կը զոջաս: Գիտցիր, որ այս Ռշտունեաց տան մէկ հատիկ՝ միմիայն անքաւելի մեղքը դու չես ճանչեր, Յուսիկ անուն ժլատ մ'է. ի՛նչ քանի որ պետք ունիս կամ կրնաս ունենալ, պետք է ո՛չ ուզես՝ այլ բռնի առնուս եւ աչացդ առջեւ եւ այնպէս ճամփայ ելնես. եթէ չես ուղեր, դու էլ, զինուորդ էլ անօթի կը մեռնիք. գնա՛, մանրամասն ամէն բան իմացի՛ր. ձի, գրաստ, պաշար, պարէն, ինչ որ պետք կայ ա՛ռ. այդ անպիտան աւազակին խոստմանց մի՛ հավտար:

– Շատ շնորհակալ եմ, զօրավար, տուած խրատներուդ, երթամ ուրեմն նախ իշխանուհին տեսնեմ: